

Persmap

KID

Een Film van Fien Troch

De vrolijke zevenjarige Kid, zijn broer Billy en hun moeder wonen samen op een boerderij. Met weinig middelen probeert Mama er een warm liefdevol nest van te maken. Het noodlot slaat echter toe wanneer zij wordt vermoord. De jonge Kid en Billy staan er nu alleen voor in hun zoektocht naar een beetje geluk.

Land: België - Speelduur: 90 min. - Jaar: 2013 – Genre: Drama

Release datum: 18 April 2013 - Distributie: Cinéart

Meer informatie:

Publiciteit & Marketing: Cinéart

Janneke De Jong

Herengracht 328 III

1016 CE Amsterdam

Tel: +31 (0)20 5308848

Email: janneke@cinéart.nl

Persmap en foto's staan op: www.cinéart.nl

CAST

KID BENT SIMONS
BILLY MAARTEN MEEUSEN
MAMA GABRIELA CARRIZO
MARIA RIT GHOOS

CREW

DIRECTOR FIEN TROCH
SCREENPLAY FIEN TROCH
PHOTOGRAPHY FRANK VAN DEN EEDEN
EDITING NICO LEUNEN
ART DIRECTION WALTER BRUGMANS
SOUND PAUL MAERNOUDT
COSTUME JUDITH VAN HERCK
MUSIC SENJAN JANSEN
SOUND DESIGN MICHEL SCHÖPPING
MIXAGE MATHIEU COX

PRODUCERS ANTONINO LOMBARDO - PRIME TIME
JACQUES HENRI BRONCKART - VERSUS
ELS VANDEVORST - N279 ENTERTAINMENT

PRODUCTION PRIME TIME
PRODUCTION PARTNERS N279 ENTERTAINMENT
VERSUS PRODUCTION

IN COLLABORATION WITH AUGENSCHN FILMPRODUKTION

ENKELE OVERWEGINGEN OVER MIJN CINEMA – FIEN TROCH

Toen ik nadacht over wat de essentie van mijn cinema zou kunnen zijn, kwam ik tot de slotsom dat ik film nooit zal kunnen misbruiken om een verhaal te vertellen. Op het eerste zicht klinkt dit misschien tegenstrijdig, maar ik probeer mezelf te verduidelijken.

Het is steeds mijn ambitie geweest om cinema te exploreren als volwaardige kunstvorm in al zijn facetten. Bij het maken van een nieuwe film wil ik in elk stadium onderzoeken wat ik met de gebruikelijke parameters kan uitvoeren. Van bij de scenariofase, over casting, productie, spelvoering, fotografie tot bij montage en muziekgebruik moet ik alles in vraag stellen. Dit bevragen van de bouwstenen van cinema heeft niet met onzekerheid te maken maar wel met het willen ontwijken van het evidente. Niets mag vanzelfsprekend zijn. Alles moet, althans voor mezelf, opnieuw bevroegd en overdacht worden.

Dit is ook een van de redenen waarom mijn films stijlmatig variëren. Film is bij mij geen statische bezigheid waarbij ik na het vinden van een succesformule eraan blijf vasthouden voor het vervolg van mijn oeuvre. Bij elk nieuw project horen nieuwe ontdekkingen, nieuwe theorieën en overtuigingen.

Eén zaak blijft echter een constante: film is bij mij geen middel om een verhaal te vertellen maar een doel op zich. Het doel om cinema als kunstvorm te verruimen en te onderzoeken, en ja... zelfs opnieuw uit te vinden. In dit onderzoek primeert immer de emotie. Naar mijn gevoel wordt narrativiteit vaak overschat en emotionaliteit onderschat. Tot nader order zijn mijn films dus gedreven door een gevoelswereld die voor mij een weerspiegeling tracht te bieden van het echte leven.

Deze weerspiegeling hoeft niet steeds anatomisch correct te zien. Zoals in het spiegelpaleis kunnen vervormingen leiden tot het in oog springen van bepaalde karakteristieke kenmerken of zelfs leiden tot hilariteit. Natuurgetrouw vervormen dus.

In mijn overtuiging dat de kijker slim is en meer 'voelt' en 'begrijpt' dan algemeen wordt aangenomen zal ik blijven volharden in deze aanpak. Jan Modaal kan het begrip subtekst misschien niet meteen benoemen maar zal zeker het bijhorende gevoel herkennen. Subtekst is immers dagdagelijks en universeel.

Het komt erop neer om de kijker bepaalde nieuwe conventies van kijken voor te schotelen en hem duidelijk te maken dat hij mag vertrouwen op wat hij ervaart.

Tot slot hoeft voor mij de kijkervaring niet altijd vlot en aangenaam te zijn. Mijn films hebben niet de bedoeling de kijker louter te vermaken en goed geluimd naar huis te laten gaan.

Cinema mag verwarren, wakker schudden en je zelfs met een unheimlich gevoel achterlaten.

In mijn vorige twee films, waren de hoofdpersonages steeds volwassenen en speelde de aanwezigheid van kinderen altijd een zeer belangrijke rol. De kinderen hielpen mij over de wereld van de volwassenen te vertellen en die te verduidelijken. De kinderen waren in beide films de spiegel om de hardheid, de humor, het absurde of het verdriet van de volwassen personages te vertellen.

Bij 'Kid' ben ik meteen vertrokken vanuit de leefwereld van een kind. Ik wou de confrontatie aangaan met thema's die mij aanspreken maar dan gezien door de ogen van kinderen. Het lijkt me interessant om een verhaal te benaderen via de spontane en speelse ontdekkingsdrang van een kind maar dit zonder het onderwerp van de film te 'verzachten' of aan te passen.

De kijk van een kind op de wereld van de volwassenen is puur, ontroerend en tegelijkertijd ontmaskerend. Het kan de tragiek van het verhaal lichter maken maar tegelijk ook pijnlijker of confronterender. Het reduceert gebeurtenissen en gevoelens tot de essentie en herinnert ons aan wat we echt zijn, aan onze oorspronkelijke gevoelens en ervaringen.

Op deze manier wil ik met 'Kid' aftasten waar de grens ligt, tot waar een kind een kind kan blijven, waar de kinderlijke perceptie overgaat in een volwassen kijk.

Waar en wanneer verliest een kind zijn naïviteit als gevolg van zijn belastende leefwereld.

Fien Troch

INTERVIEW WITH FIEN TROCH

By Ian Mundell for Flanders Image magazine

Mother and child

While children only appear on the periphery of Fien Troch's previous features, *Someone Else's Happiness* and *Unspoken*, they play an essential narrative role in each film. 'The children were mirrors for my main characters, or they represented the still clean, naive world that the adults had lost,' she explains. 'All of my stories became the stories they are because of the involvement of children. So I decided, if these children are so important, why don't I try to make a film in which they are the main characters?' The result is *Kid*. Set in rural Flanders, it tells the story of a seven-year-old boy struggling to replace the lost love of his mother.

The story Troch chose this time explores the way in which children deal with emotional trauma. 'I wanted to convey how children are still flexible in the way they get bad news, that they can survive it just because they are kids, they can play and so on, and how long it is before that play doesn't work anymore.'

The children in *Kid* are central to the drama and also determine what we see on screen. 'They are always in the room or involved in the situation. You never get a private moment with the adults,' Troch explains. 'You don't get any information that the children don't get. That creates an interesting tension because, of course, as an adult you understand some things better than the children or concentrate on other things.'

Limiting what the viewer knows about a situation is one of the hallmarks of Troch's approach to storytelling. 'I like to avoid being so obvious in what I show, or to restrict what I give away. This was ideal, because I could say: the kids only understand that part of the story so you only get that part of the story.'

Intelligent kids

As a setting, she chose the Kempen region in the north east of Belgium. 'My mother is from there, and part of my family is still there,' she says. 'I wanted to shoot there because I wanted to have that countryside and a farm.'

She looked locally for her young actors, partly to minimize the daily travelling to the set, partly to make the local accent a feature. 'The casting took me a while,' Troch recalls. 'I kept meeting the few children that I liked, and then we would meet for the clothes, for the hair, then talking with the parents.' This also helped her develop the scenario. 'That was an inspiration. Just observing them, to see how they dressed themselves, how they treated their clothes. I tried to use these little things.'

In the end she cast Bent Simons as Kid and Maarten Meeuwsen as his slightly older brother Billy. Rehearsal was minimal, more a matter of explaining to the boys what was going to happen on set. 'I was lucky to have very intelligent kids,' Troch says. 'They immediately understood what I was saying, and that was a big step forward.'

Even so she had some sleepless nights worrying that they might lose interest or start to resent spending their school holiday shut up with a film crew. 'But after a week I was reassured. I thought: these are actually two adults in small bodies. They were really cool and really calm.'

Their emotional intelligence took her by surprise. 'At the beginning I treated them like kids, saying: you're really scared and you are standing there... But at the end I could say: you remember what we talked about when you were scared? You feel like that, but you don't want to show it. It was like talking to adults, and they got the point and did what I asked. I guess kids are much more intelligent than we think, but I was also very lucky.'

Sad face

Having cast local children, Troch decided to cast local non-professionals in most of the other roles. 'I thought, if I start putting professional actors in here this place won't be the same anymore. It will become like a studio.'

Most of these roles were for women between 40 and 60 years of age, which she thought would be difficult to fill, but people were keen to take part. The style of the film also lent itself to working with non-professionals. 'The way I tell the story is very calm and there is not much dialogue, so that was perfect. People don't have to show a new emotion in every scene.'

Simply showing the way people carry out simple tasks can be very telling, and Troch was keen to explore the power of these 'non-moments' in the film. 'In the way someone dresses a child, for example, you can tell that she's not their mother.'

The one part not cast locally was that of the boys' actual mother. 'One of the inspirations for the story was a picture of a mother and son sitting on a couch, and the mother had such a sad, special face. I thought I would never find that face.' But then she saw it among the dancers in the Peeping Tom company, based in Brussels. This was Gabriela Carrizo, co-founder of the company and one of its main choreographers.

The only problem was that Carrizo, originally from Argentina, spoke French rather than Dutch. 'A lot of people said to me: if that's the woman you really want to work with, then

she just has to learn Dutch.' Even this became an asset. 'The mother stands alone in the story,' Troch explains. 'She's almost a mythical figure or a metaphor for something, so it was OK if her language was a bit weird. She doesn't really communicate with people, so it fell into place.'

Carrizo's background showed in subtle ways. 'She doesn't dance, but you can see that she is physically very aware of what she does,' Troch says. 'She is very physical in the film. She doesn't do that much, but she is there, and just being there she has a strong presence.'

Unsettling

In keeping with its subject matter, *Kid* has a different visual style from Troch's previous films, in particular moving away from the claustrophobic feeling of *Unspoken*. 'I really wanted it to be much more open and much brighter, with much more breathing space.'

At the same time she wanted to avoid creating seductively attractive images of the countryside. 'It wasn't that they had to be ugly, but there had to be a kind of roughness or hardness, or a non-aesthetic quality,' she says. 'If anyone from the crew said something looked beautiful we would change it!'

Among many inspirations for this approach, one touchstone was Rainer Werner Fassbinder's *Fear Eats the Soul*. 'He also had shots which felt very *unheimlich* [unsettling] or hard in a way. But then Fassbinder never makes it easy for you.'

Looking back over her first three features, Troch feels that *Kid* marks the completion of a trilogy. 'There's a recurrent theme about difficulties in communicating and showing emotions, and maybe I'm done with that, although I still can't imagine making a film where everyone just talks as if it is normal,' she says. 'I'm already writing something new, and children are involved, but I feel that I have finished something with these three films.'

Passing it on

Fien Troch began teaching at Sint Lukas film school in Brussels simply to earn some money between projects. Initially she was a little resentful that it was distracting from her own work, but that soon changed. 'Even if it's really hard work, or it takes up two or three weeks constantly doing exercises with students, I know that afterwards I'll have so much more inspiration and be so much happier to be writing than if I just sat there every day trying to write.'

The creative energy of the students is contagious. 'It's the same as seeing a good film, hearing a song or reading a good book,' she says. 'It challenges me to make something beautiful myself.'

Working with young filmmakers has also taught her to question her own creative choices. 'If I ask a student to tell me why they decided to do something I should be able to do the same, and that has been really hard.'

It is not all positive, though, and she's been taken aback by the way some students resist difficult films. 'Sometimes I'm surprised that they don't have the courage to look at films that aren't that easy to sit through, and I'm not talking about my own films -- I don't even know if that's difficult for them.' The surprise is when they balk at watching something like a Robert Bresson film, or just scan key scenes on their computers. 'Maybe it's another generation and another way of watching films,' she says. 'I don't want to be too old fashioned, but when they say things are hard or slow, I tell them: nobody ever died from watching a difficult film.'

BIOGRAPHY OF FIEN TROCH

Fien Troch is born in Londerzeel Belgium in 1978 and is a film director, producer and screenwriter. After graduating from the Brussels' Sint-Lukas Art Academy in 2000, she achieved several nominations and awards in her chosen career.

Her first full-length film EEN ANDER ZIJN GELUK (SOMEONE ELSE'S HAPPINESS) is a psychological drama film that deals with how a fatal car accident affects a small village. The film was nominated for the Grand Prix at the International Film Festival in Gent in 2005 and for the Joseph Plateau Award in 2006 for Best Belgian Director and Best Belgian screenplay.

Moreover, in 2005 Fien Troch also won the Golden Alexanders and the award for Best Screenplay at the Thessaloniki International Film Festival. And at the 62nd edition of the Torino Film Festival Emmanuelle Devos of won the price for Best Actress for her role in EEN ANDER ZIJN GELUK.

The film UNSPOKEN depicts the aftermath of the disappearance of a young girl. UNSPOKEN received the Andre Cavens Award for Best Belgian Film by the Belgian Syndicate of Cinema Critics.

FILMOGRAFIE

1998 – VERBRANDE AARDE

1999 – WOOWW (short)

2000 – MARIA (short)

2005 – EEN ANDER ZIJN GELUK

2008 – UNSPOKEN

FILMOGRAFIE PRIME TIME

Prime Time werd opgericht in 1987 door Antonino Lombardo. Na meerdere kortfilms en publiciteitsfilms, produceerde Antonino Lombardo op vijftwintigjarige leeftijd zijn eerste langspeelfilm *Sailors Don't Cry* van Marc Didden met Hilde Van Mieghem, Josse De Pauw en Johan Leysen.

Vanaf dan ging Prime Time zich specialiseren in het produceren van langspeelfilms en dramareeksen voor televisie (o.a. *Moeder, waarom leven wij?* *Sprookjes*). Momenteel produceert Prime Time verschillende langspeelfilms in samenwerking met Europese partners.

Antonino Lombardo is stichtend lid en ex - voorzitter van Flanders Image. Hij is eveneens vice-president van de Vlaamse Filmproducenten Bond. In 1997 werd hij geselecteerd voor het FASTLANE-project van POLYGRAM in Los Angeles. Acht Europese producenten kregen een intensieve opleiding gedurende zes weken in het Mekka van de Film in Hollywood o.l.v. Michael Kuhn. De film *Antonia*, een co-productie met Nederland en het Verenigd Koninkrijk, geregisseerd door Marleen Gorris, kreeg in 1996 de Oscar voor Beste Buitenlandse Film.

Prime Time produceerde en coproduceerde volgende films:

- TI AMO (kortfilm in een regie van Frank Van Passel *met* Sara Guillini, Pietro Pizutti en Dieudonné Kabongo)
- BECK (langspeelfilm in een regie van Jacob Bijl, met Els Dottermans, Jan Declair, Jacob Beks, Warre Borgmans)
- MANNEN MAKEN PLANNEN (langspeelfilm in een regie van Marc Didden, *met* Caroline Rottier, Els Helewaut, François Beukelaers, Gene Bervoets)
- DE SMEERLAPPEN (kortfilm in een regie van Frank Van Passel, *met* François Beukelaers, Karin Vaerenberg, Marc Didden, Stanny Crets)
- MOEDER, WAAROM LEVEN WIJ? (tv-serie in een regie van Guido Henderickx, *met* Els Dottermans, Koen De Bouw, Hilde Van Mieghem, Dora van der Groen, Chris Lomme, Luk Perceval)
- DE GAPAARD, KINDEREN VAN DEN GROOTEN OORLOG (documentaire in een regie van Peter Vandekerckhove)
- ALTIJD ANDER WATER (docu-drama in een regie van Patrice Toye, *met* Sophie Van Mieghem, Josse De Pauw, Damiaan De Schrijver)
- ANTONIA (langspeelfilm: co-productie met Bergen (NL) en met Primitive Pictures (UK), in een regie van Marleen Gorris, *met* Willeke Van Ammelrooy, Els Dottermans, Jan Declair)
- AGNES (pilotfilm, in een regie van Guido Henderickx)
- BIG IN BELGIUM (kortfilm, in een regie van Pieter Van Hees, met Stefan Perceval, Viviane De Muynck, Frank Focketyn, Pieter Embrechts en Robby Cleiren)
- ROSIE (langspeelfilm in een regie van Patrice Toye, met Aranka Coppens, Sara De Roo, Dirk Roofthoof, Frank Verduyck en Joost Wijnant)
- BLINKER (jeugdfilm in een regie van Filip Van Neyghem, een Cine 3 productie met Joren Seldeslachts, Chris Lomme, Warre Borgmans, Els Olaerts)
- MARIKEN (langspeelfilm in een regie van Andre Van Duren, een co-productie met Egmond Films)
- BLINKER EN HET BAGBAG-JUWEEL (jeugdfilm in een regie van Filip Van Neyghem, een Cine 3 productie, met Joren Seldeslachts, Jef Burm, Warre Borgmans)
- OLIVETTI 82 (langspeelfilm in een regie van Rudi Van Den Bossche in co-productie met Antares en Ijswater Films)

- DE DUISTERE DIAMANT (langspeelfilm, verfilming van de "Duistere Diamant " in een regie van Rudi Van Den Bossche met oa Peter Van Den Begin, Stany Crets, Dirk Roothoof, Ric Launspach, Thekla Reuten)
- SPROOKJES (dertiendelige televisiereeks voor Ketnet en KRO met oa Jan Declair gebaseerd op de klassieke sprookjes (Efteling) in een regie van Rudi Van Den Bossche)
- ULTRANOVA (speelfilm van Bouli Lanners in coproductie met Versus Production, Panorama 55th Internationale Filmfestspiele Berlin)
- EEN ANDER ZIJN GELUK (speelfilm van Fien Troch met oa Johan Leysen, Johanna Terstege, Ina Geerts, Peter Van Den Begin, Josse de Pauw)
- SPROOKJES : PART 3 (tv-serie van 7 episodes in coproductie met Ketnet & The Efteling)
- UNSPOKEN (speelfilm van Fien Troch met Emannelle Devos en Bruno Todeschini)
- OORLOGSWINTER (speelfilm van Martin Koolhoven in coproductie met Isabella Films en Fuworks NL)
- BLINKER EN DE BLIXVATEN (derde speelfilm naar de boeken van Marc De Bel)
- LES BARONS (speelfilm in coproductie met Entre Chien et Loup)
- TIRZA (In coproductie met Fu Works)
- WOLVEN (dertiendelige fictie reeks in coproductie met VRT)
- WOLF (speelfilm in coproductie met VRT)
- ILLEGAL (speelfilm in coproductie met Versus Production)
- THE INVADER (speelfilm van Nicolas Provost)
- LITTLE BLACK SPIDERS (speelfilm van Patrice Toyé)

